

ved en Forandring af enkelte af de nu meest trykkende Afgifter.

Det System, hvorpaa det af Regjeringen indbragte Forslag var grundet, forekommer mig at være ubetinget at foretrække, og jeg maa altsaa erklære mig ubetinget for, hvad man har døbt med Navnet „Procentist“, og for en bestemt Modstander af Contingentsystemet. Jeg tillader mig endogsaa at gaae saavidt at paastaae, at Contingentsystemet slet ikke er nogen Indkomstskat, dog naturligviis med een Undtagelse, for Kjøbenhavns Vedkommende. Her er det en reen Indkomstskat, men udenfor Kjøbenhavn kan jeg ikke erkjende, at Contingentsystemet virkelig vil føre til rigtige Indkomststatsprinciper. Jeg beklager, at Regjeringen har været saa føielig ikke at holde tilstrækkeligt paa sit eget Forslag. Jeg beklager det for det Første, fordi Stemmetallet i Landstinget næsten stod lige, saa at jeg ikke kan betvivle, at hvis den hviiterede Finanzminister havde holdt fast i den Retning, hvori han først er gaaet med sit Forslag, vilde det være lykkelig at bringe det igjennem, og jeg beklager det dobbelt, fordi jeg har den Anskuelse og den Frygt, at den Stilling, som Regjeringen har indtaget til denne Sag, og som synes at tyde paa, at det er Regjeringen temmelig ligegyldigt, om det ene eller det andet System antages, let kan føre til, at Contingentsystemet dog tilsidst gaaer igjennem, maaskee her ligesom i det andet Thing, med en kneben Majoritet, og fordi jeg frygter for, at naar man eengang er kommen vel ind paa at antage Contingentsystemet for 2 Aar, saa have vi det for bestandigt, og saa ville vi aldrig faae en virkelig Indkomstskat. Hvad man trænger til, er efter min Mening ikke saa meget en siebliffelig Besskatning, som strax med Sikkerhed kan give 1 Million eller hvor Meget man nu søger at indvinde ad denne Vej; hvis der i saa Henseende var en overhængende Fare, hvis det var paatrængende nødvendigt til visse bestemte Terminer at skaffe denne Million tilveie, da kunde jeg forstaae, at man vilde bide i det sure Æble og søge at faae Summen paa

den bedst mulige Maade, og i saa Tilfælde var det maaskee helbigst at foretrække Bequemmelighedshensyn for rigtige Skatteprinciper, men saaledes er Stillingen ikke. Vi behøve ikke at overile os med denne Sag, vi kunne meget godt dække Underbalancen paa 2 Aar, og jeg vil endogsaa sige, at, hvis det virkelig kunde antages, at det endelige Resultat vilde blive det, at vi efter i 2 Aar at have svaret Indkomstskat efter en eller anden Maalestof, igjen kunde blive frie for den, burde vi slet ikke votere den. Indkomstskatten, hvad enten den gives den ene eller den anden Form, vil altid være saa byrdefuld i sin Opkrævning og medføre saa mange Vanstueligheder og Bryderier, at det virkelig ikke var værd at indføre den blot for 2 Aar. Jeg er imidlertid overbevist om, at det, vi her diskutere, vil faae en langt længere Varighed end 2 Aar. For det Første er det aldeles givet, at det vil vare 10 Aar med eller uden nogen Forandring, og for det Andet er det sandsynligt, at man ogsaa efter de 10 Aars Forløb, om det end ikke mere er egentlig nødvendigt, dog vil vedblive i denne Retning. Nu kunde jeg begribe, at man havde Betæneligheder ved at vote sig ind paa det, man kalder Procentssystemet, naar det var noget ganske Nyt; jeg kunde navnlig begribe, at man i 1850 og 51 nærede store Betæneligheder ved at gaae ind paa Indkomstskattesystemet, fordi det dengang var noget fuldstændigt Nyt, som i ingen Henseende havde bestaaet sin Prøve her i Landet, og under saadanne Omstændigheder kunde jeg maaskee ogsaa være med til at votere et Contingentsystem. Men dette er ikke Tilfældet; det er ikke noget Nyt her; Indkomstskatten er siden den Tid bleven indført her i Landet, og det paa et Sted, hvor det er det Allervanføeligste at opkræve en saadan Skat, nemlig i en stor By paa over 150,000 Indbyggere. Værede Medlemmer vilde maaskee finde, at det har sine Vanstueligheder paa Landet at opgjøre nøiagtigt den enkelte Mand's Indtægt. Det er ganske vist, at der hertil hører en vis Aargjøren af Anstuelserne, men